

Capitolul 7

Întunericul din inima oamenilor

- 7:1-7:53 -

Ioan 7 este o călătorie prin mulțime. Autorul își concentrează atenția în acest capitol nu în mod direct asupra lui Isus, ci mai degrabă asupra inimii mulțimii și a reacțiilor oamenilor față de Isus. Într-adevăr, cea mai mare cantitate de text este dedicată mulțimii și nu lui Isus. Din această pricină, acest capitol este unic în Evanghelia. Atât Evanghelia lui Ioan cât și celelalte Evanghelii conțin anumite pasaje care ne explică reacția oamenilor față de Isus. Aici este vorba însă de un întreg capitol dedicat acestei teme. Pentru a ne întări credința în divinitatea lui Isus, Ioan consideră că este necesar să înțelegem inima oamenilor cărora le-a vorbit Isus. Capitolul este construit pe patru planuri.

- **Primul plan** ne descoperă confuzia și întunericul din inima oamenilor.
- **Al doilea plan** este construit de discursurile lui Isus, pline de claritate și lumină.
- **Al treilea plan** evidențiază atracția oamenilor către Lumină, cercetarea și frământarea adusă în inima lor din contactul cu Lumina.
- **Al patrulea plan** ne explică de ce oamenii L-au respins pe Isus și insistă pe alegerea acestora de a respinge conștient Lumina.

Vom analiza pe rând cele patru planuri.

Oare ce era în inima evreilor? Oare cât de corectă era teologia lor despre venirea lui Mesia? Răspunsul din capitolul 7 este cât se poate de simplu: întuneric și confuzie. Primul lucru pe care îl observ este că toți se raportează la Isus ca la un simplu om, dar și la Mesia care trebuie să vină doar ca la un om. Pentru ei, Mesia trebuia să fie un om mai special. Ei nu a înțeles divinitatea lui Mesia atât de clar formulată de Vechiul Testament. Expresia: **omul acesta**, sau **omul** se repetă de multe ori în acest capitol:

- *Este un om bun.*
- *Cum are omul acesta învățătură?*
- *Dar noi știm de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.*
- *Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât omul acesta?*
- *Unde are de gând să se ducă omul acesta, ca să nu-l putem găsi?*
- *Niciodată nu a vorbit cineva ca omul acesta.*

Atât fariseii, cât și norodul aveau o teologie eronată despre identitatea lui Mesia și nu doar atât. Confuzia lor teologică avea în vedere și alte aspecte. De exemplu: „când va veni Hristosul nimeni nu va ști de unde este” (vezi v.27). Au credință total eronată. Unii îl numeau pe Isus proorocul, iar alții Hristosul. Ei nu înțeleseră că Hristosul va fi acel prooroc despre care a vorbit Moise. Unii citau din Mica afirmând că Hristosul avea să vină din Betleem. Pasajul din Mica indică faptul că Mesia avea să se nască în Betleem. Dacă s-ar fi interesat, ar fi aflat că Isus se născuse în Betleem. Pentru a sublinia și mai bine confuzia lor teologică, Ioan încheie capitolul

cu afirmația eronată a învățătorilor lui Israel: „*Și tu ești din Galileea? Cercetează bine și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat nici un proroc*”. Dar oare Vechiul Testament nu vorbea de nici un proroc din Galileea? Isaia cap.9 ne vorbește de o mare Lumină care se va ridica în Galileea, Lumină care nu va fi altcineva decât Mesia Însuși, acel Copil Minunat, fiul lui David. Chiar unul din proorocii mici era din Galileea. Atât învățătorii lui Israel, cât și norodul trăiau în întuneric și purtau în inimă o teologie eronată despre Mesia. Dar oare din ce pricină purtau ei această teologie în inimă? Oare erau atât de complicat Vechiul Testament? Oare recunoașterea lui Mesia ținea de inteligența fiecăruia și de capacitatea de a interpreta corect anumite profeții? Oare doar neglijența interpretării unei cărți a dus la respingerea lui Mesia? Oare principalii vinovați erau învățătorii legii, iar poporul era doar o victimă a interpretărilor lor greșite?

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, să analizăm **al doilea plan** al capitolului, cel al discursului lui Isus. Isus nu se lasă descurajat de confuzia din inima lor. El rostește cu autoritate și claritate cuvintele vieții. El crede în capacitatea Luminii de a îndepărta întunericul. Observăm că cuvintele rostite de Isus în acest capitol răspund atât de bine nevoilor auditoriului. Este atât de bine evidențiat faptul că Isus știa ce este în ei, știa care sunt frământările lor și ce șoptesc ei pe ascuns în mulțime. Și știind care sunt frământările lor, le dăruia exact acele cuvinte care să aducă lumină și să îndepărteze minciuna și întunericul care îi robea. Când frații Lui se temeau probabil că vor avea de suferit din pricina lui Isus, și ezitau să se pogoare la Ierusalim împreună cu El, deși ei nu îi spun lui Isus adevăratul motiv din spatele cuvintelor lor, Isus **pune punctul pe I** și le explică că nu au de ce să se teamă, pentru că pe ei lumea nu îi poate urî. Când se mirau de învățătura Lui, El le explică că **învățătura Sa este de la Cel care L-a trimis**, după care abordează exact problema care era pentru ei o pricină de poticnire: raportarea lui Isus la Sabat. Isus le demonstrează că și ei încalcă Sabatul când își taie împrejur pruncii a opta zi. Ei nu au replică la cuvintele lui, și în fața conștiinței lor, le este demonstrat cât se poate de clar că mânia lor față de raportarea lui Isus la Sabat nu este justificată, nu este onestă. Apoi, când cineva din mulțime afirmă: *însă când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este*, Isus are o replică genială: *„Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine însumi, ci Cel ce m-a trimis este adevărat, și voi nu-L cunoașteți!”* Pe de o parte subliniază absurditatea afirmației celui din mulțime: Mesia trebuie să vină de la Dumnezeu, și în acest sens se știe de unde va veni Hristosul. Pe de altă parte, Isus evidențiază adevărul ce se oglindea totuși în afirmația celui din mulțime: voi nu-L cunoașteți pe Tatăl, și deci în acest sens, este adevărat, că atunci când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.

Conform profețiilor din vechime, Israel nu-L va recunoaște pe Mesia, deci nu va ști că este de la Tatăl. Este dumnezeiesc modul în care Isus tratează minciunile din inimile oamenilor. Pe de o parte, evidențiază absurditatea lor, dar pe de altă parte încearcă să răscumpere frânturile de adevăr din afirmațiile celor neștiutori și să construiască pornind de la acestea. Când Fariseii au trimis pe aprozi să îi prindă, Isus pentru a le dovedi că știe de planul lor ca să-i omoare le spune: mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. Se pare că ceea ce unifică toate intervențiile lui Isus din acest capitol este faptul că El știa ce este în om. Într-adevăr, toate intervențiile răspund unor frământări și discuții ascunse ale celor din norod. **Isus este cu adevărat Lumina**. El cunoaște întunericul și minciunile celor din mulțime și răspunde cât se poate de clar, exact pe nevoile minții și sufletului lor.

Maximul de claritate este atins în ultima zi a praznicului. Sărbătoarea Cortului, era o sărbătoare specială. Ea comemora purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său în pustie, după ieșirea din Egipt: *„Șapte zile să locuiți în corturi; toți băștinașii din Israel să locuiască în*

corturi, pentru ca urmașii voștri să știe că am făcut pe copiii lui Israel să locuiască în corturi, după ce i-am scos din țara Egiptului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” De ce era așa de important să își aducă aminte că au locuit în corturi în pustie? Puteau să își aducă aminte de unde au pornit ca să prețuiască unde i-a adus Dumnezeu. Ei au fost un popor nomad care locuia în corturi, iar acum, Domnul le dăduse o țară și locuiau în cetăți bine întărite. Pe de altă parte, își puteau aduce aminte de toată purtarea de grijă a lui Dumnezeu în cei 40 de ani din pustie. Au fost păziți de vrăjmași, deși nu locuiau în cetăți întărite, hainele și papucii nu li s-au stricat și nu au murit de foame din pricina manei. Iarăși revenim la mană. Își puteau aduce aminte deci că omul nu se hrănește doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Este interesant, că o dată la 7 ani, de sărbătoarea corturilor, trebuia citită Legea (vezi Deut.31:10-13). Deci sărbătoarea corturilor avea o strânsă legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acum, de sărbătoarea corturilor, Isus, Cuvântul întrupat le dăruia adevărata învățătură. Iudeii au adăugat anumite ritualuri care nu erau foarte clar stipulate în lege. Așa era și ritualul vărsării apei. În fiecare zi a praznicului se vărsa apă pe altar. În ultima zi, se înconjura altarul de 7 ori, și apoi se vărsa apa. Era un ritual central al sărbătorii, de aceea, această sărbătoare era denumită și Casa Revărsării. Prin acest ritual, evreii chemau revărsarea binecuvântării lui Dumnezeu pe pământ: o binecuvântare deopotrivă materială și spirituală. Această binecuvântare era strâns legată de venirea lui Mesia care avea să aducă nu doar prosperitate, ci și o revărsare specială a Duhului Sfânt. Dacă această binecuvântare nu venea în ultima zi a praznicului, evreii își puneau nădejdea în următorul praznic și tot așa. Deși acest ritual nu era clar stipulat în Lege, Isus nu Îl anulează, ci se folosește de el pentru a transmite un mesaj clar poporului: **Eu sunt Mesia! Vremea revărsării binecuvântării a venit!** În contextul acestui ritual, Isus a strigat: *„dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui, vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.”* Cât de clar a fost mesajul lui Isus: **Eu sunt Mesia, Eu vă dau adevărata binecuvântare: Duhul Sfânt!** Dar evreii așteptau de fapt prosperitatea materială. Ei nu erau atrași de adevărata binecuvântare. De aceea, Isus le spune: *„dacă însetează cineva... Dacă până acum Isus nu a stipulat această colindă, ci spunea: cine vine la Mine, nu va înseta, acum Isus subliniază: „dacă însetează cineva... Problema iudeilor era că ei așteptau binecuvântarea materială și nu mai însetau după Duhul Sfânt.*

Ioan consideră că este important să dezvolte puțin tema adevăratului dar: **Duhul Sfânt:** *„Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”.* Acest verset ar putea avea două interpretări. Dacă proslăvirea lui Isus are în vedere proslăvirea Sa de către ai Săi, atunci înțelegem că Duhul nu s-a pogorât peste tot poporul Israel conform profețiilor din vechime deoarece ai Săi nu L-au primit. De-abia mai târziu în istorie, când Isus va fi proslăvit de ai Săi, se vor împlini în mod plenar profețiile care vorbesc despre o revărsare specială a Duhului peste tot Israelul, printre care se află și profeția din Isaia 12 din care citează Mântuitorul în 7:38. Însă dacă expresia *proslăvirea lui Isus*, are în vedere înălțarea Sa în slavă după moartea pe cruce, atunci Ioan vrea să ne explice că acea revărsare specială a Duhului a avut loc de-abia după moartea și învierea lui Isus. El nu vrea să ne spună că Duhul nu lucra deloc pe pământ în vechime. Cap.13-17 ne vor aduce Lumina: este vorba despre o lucrare specială a Duhului Sfânt pe pământ și nu despre începutul lucrării Sale pe pământ. Duhul era dat celor credincioși din vechime, dar nu în sensul în care este dăruit celor ce cred în Isus. Ei beneficiază de o lucrare specială a Duhului, despre care vom scrie mai multe gânduri când vom studia cap.13-17.

În concluzie, al doilea plan ne descoperă cât de clare și exacte au fost intervențiile lui Isus care vroia să aducă Lumină în întunericul din inima lor. Isus le răspunde atât de bine nevoilor lor

și neclarităților lor, le vorbește atât de clar, răscumpără orice frântură de adevăr și se folosește de ritualurile și tradițiile evreiești. Deci, chiar dacă poporul ar fi fost o victimă a unei teologii false a fariseilor, Isus le oferă șansa de a ieși din întuneric și confuzie, Isus le aduce Lumina în toată claritatea ei. Cum au reacționat oamenii la această Lumină? A fost ea suficient de clară?

Al treilea plan răspunde la această întrebare. Lumina a luminat cu adevărat. Acest fapt este dovedit de atracția oamenilor către Lumină. Deși acest capitol nu menționează oameni care să fi crezut cu adevărat în El, ne relatează faptul că și cei mai înverșunați dușmani ai Săi au fost impresionați și sensibilizați de Lumină. Lumina își dovedește autenticitatea și puterea prin cercetarea pe care o aduce în inimile oamenilor, chiar a celor mai robiți de întuneric. Iudeii Îl căutau pe Isus în timpul praznicului, unii spuneau că duce norodul în rătăcire, dar alții spuneau că este un om bun. Iudeii, care erau atât de împotriviți se mirau totuși și se întrebau: *Cum are omul acesta învățătură, căci nu a învățat niciodată?* Un om din mulțime observă că Isus le vorbește pe față, iar iudeii nu au cu ce să îi răspundă și se gândește că poate Isus ar fi Hristosul. Mulți din norod cred în El și se întrebă: *Când va veni Hristosul, va face oare mai multe semne decât omul acesta?* Alții, după cuvintele lui Isus din ziua cea mare a praznicului, au spus: *„Acesta este cu adevărat proorocul”*. În norod era dezbinare din pricina Lui. Lumina nu a putut fi pur și simplu ignorată. Isus nu era un personaj dezaxat despre care toți au zis în cor că este nebun. Nu, Lumina aduce cercetare sfântă. Oamenii nu au putut rămâne pur și simplu nepăsători. Cea mai impresionantă este reacția aprozilor. Aceștia au primit ordin să Îl prindă pe Isus. Erau gărzile Templului, oameni gata să ucidă și să lovească. Ordinul era ordin, iar încălcarea lui putea aduce consecințe tragice. Cu toate acestea, acești oameni, ne-am putea gândi de gheață și fără inimă, se întorc la cei care le-au dat porunca și le spun: *„Niciodată nu a vorbit vreun om ca omul acesta”*. Cât de puternică a fost Lumina, dacă chiar și aprozii sunt sensibilizați de ea și își riscă libertatea și slujba de dragul ei? Dar Lumina a luminat chiar în inimile liderilor religioși. Chiar și între ei s-a făcut dezbinare. Fariseii întrebă: *„A crezut în El vreunul din marii noștri sau din Farisei?”* Imediat după ce pun această întrebare care părea să aducă un argument suprem împotriva lui Isus, Nicodim, un fruntaș al iudeilor, se ridică dintre ei și îi ia apărarea lui Isus. Putem concluziona că Lumina a fost suficient de clară și puternică ca ei să fie eliberați din întunericul în care se aflau. Indiferent cât de mare a fost temnița istorică și teologică în care se aflau evreii din primul secol, Lumina le-a dat șansa reală a eliberării. Și cu toate acestea, ei nu au fost eliberați Oare de ce? Al patrulea plan răspunde la această întrebare.

Al patrulea plan ne explică de ce oamenii au respins Lumina. La începutul capitolului, Isus le spune fraților lui: *pe Mine, (Lumea) mă urăște pentru că mărturisesc despre lucrările ei că sunt rele*. Ne aducem aminte de cuvintele rostite de Mântuitorul în dialogul cu Nicodim: *„Și judecata stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.”* (Ioan 3:19). Capitolele 7 și 8 par să dezvolte și să exemplifice afirmația rostită de Isus în cap.3. Oamenii au urât Lumina pentru că ea dădea în vileag răul și întunericul din ei. Capitolul 7 radiografiază așa de bine mulțimea și evidențiază lipsa lor de sinceritate și onestitate: *„Totuși, de frica Iudeilor, nimeni nu vorbea pe față”* (7:13). Deși au recunoscut Lumina, nu au fost gata să plătească prețul de a veni la Lumină. Să fii la Lumină implică să atragi asupra ta ura celor ce se împotrivesc Luminii. Este un preț de plătit. Cei din popor deci, au văzut Lumina, dar au ales să rămână departe de ea. Și aceasta pentru că au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu, pentru că s-au temut mai mult de oameni, decât de a rămâne departe de Lumină. Poporul este și plin de ipocizie. Atunci când Isus îi întrebă de ce caută să Îl omoare, poporul răspunde: *„Ai drac. Cine caută să te omoare?”* Dar v.25 ne descoperă că ei știau de planul liderilor de a-L omorî pe Isus. Ei atunci când dialoghează

cu Lumina nu sunt onești. Ei mint și sunt ipocriți. Poporul nu este nici măcar o victimă a teologiei liderilor religioși. Cineva din mulțime spune: „*Nu cumva, într-adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul? Dar noi știm de unde este omul acesta; însă când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.*” (Ioan 7:26-27). Deci, chiar dacă cei mai mari L-ar fi recunoscut pe Isus ca fiind Hristosul, unii din mulțime tot nu L-ar fi recunoscut. Expresia **dar noi știm** ilustrează atât de bine spiritul de mândrie, de atotsuficiență dezarmantă a ignorantului. Ei nu erau victima inocentă a teologiei eronate a Fariseilor, ci s-au lăsat pradă propriei lor ignoranțe și mândrii. Cel cu adevărat sincer, caută cu adevărat și este gata să își modeleze teologia după adevăr. Cel lipsit de sinceritate știe tot și nu își pune niciodată la îndoială crezul. Isus în v.17 pune punctul pe I: **Dacă vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu**, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine. Pentru a ajunge să cunoști adevărul trebuie să fii disponibil să faci voia lui Dumnezeu. Atunci vei fi gata să te smerești în fața Adevărului, să i te supui, să Îl ascuți și să îți modelezi viața după El. Cei din norod nu erau interesați de voia lui Dumnezeu, ci de voia lor păcătoasă și idolatră. Ei doreau să trăiască după poftele lor, să fie ei dumnezei și să își urmeze pornirile inimii lor rele. Lipsa lor de disponibilitate de a face voia lui Dumnezeu i-a împiedicat să cunoască adevărul. Ei au văzut adevărul de departe, dar apoi l-au îndepărtat pentru că nu erau gata să își schimbe viața după adevăr. În capitoul 8 Isus le va rosti adevărul despre ei și despre Sine. Adevărul despre ei era șocant: **nu erau copiii lui Dumnezeu, ci copiii diavolului și aveau nevoie de pocăință și schimbare totală**. Adevărul despre Isus era de asemenea șocant pentru ei: **Isus era Dumnezeu și le cerea închinare și supunere necondiționată**. Acesta nu era adevărul pe care îl căutau și doreau ei. De aceea, au pus mâna pe piatră ca să omoare pe Cel care rostea adevărul. În 7:37 Isus rostește: „*dacă însetează cineva, să vină la Mine...*” Inima poporului nu era însetată după Domnul, nu tânjea după Dumnezeul Cel viu. Ei erau însetați după prosperitate și confort material. Răspunsul la întrebările puse ceva mai sus este cât se poate de clar: poporul nu a fost o victimă inocentă, nu trăia într-o confuzie din care să nu fi putut răscumpărați de Lumină. Lumina a fost cât se poate de clară, oferta ei reală. Ei pur și simplu au ales cu încăpățănare să respingă Lumină și să fugă de ea. Și aceasta pentru că faptele lor erau rele, pentru că nu vroiau să se schimbe, pentru că nu erau interesați de voia lui Dumnezeu și de Persoana Acestuia, ci de voia lor, poftele lor și confortul material, pentru că iubeau slava oamenilor, și nu au vrut să renunțe la ea.

Evanghelia lui Ioan (și în special capitolele 7-10) ne prezintă cel mai clar cu putință războiul dintre Lumină și Întuneric din inima oamenilor. Evanghelia după Ioan insistă mai mult ca orice carte din Scriptură pe procesul alegerii și respingerii Luminii. Ioan nu vrea să ne vorbească doar despre Isus, ci și despre om, adică despre noi. El insistă deopotrivă pe Isus, deopotrivă pe reacția oamenilor față de Isus. Unii oamenii primesc Lumina, alții nu. Ioan vrea să înțelegem de ce unii primesc Lumina și de ce alții nu. El ne invită să cercetăm gândurile ascunse ale inimii, să înțelegem mecanismele din mintea oamenilor. Oare de ce? Scopul Evangheliei este ca noi să credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu să ni se întărească credința în acest adevăr. Înțelegând procesul prin care un om primește Lumina, putem urma și noi același proces pentru a primi Lumina. Sau, dacă deja am promis-o, putem înțelege mai bine de ce noi am crezut în Lumină, care este temeiul credinței noastre. Dacă știi de ce crezi, dacă știi care este temelia credinței, dacă știi să formulezi în cuvinte această temelie, credința ta este mai puternică, mai protejată, mai pregătită să facă față atacurilor celui rău. În același timp, necredința și împotrivirea oamenilor, mulțimii va fi mereu o provocare pentru cel ce crede. Să nu uităm că în secolul 1, principalul argument împotriva credinței lui Isus era următorul: *dacă El era Mesia, Lumina, de*

ce nu au recunoscut-o ai Săi și liderii religioși ai poporului ales? Iată de ce insistă Ioan atât de mult pentru a ne ajuta să înțelegem de ce ai Săi L-au respins pe Isus.

Să ne amintim că însuși Pavel, abordează această temă în epistola către Romani, epistolă care ne prezintă doctrinele fundamentale ale Evangheliei. Iată că o doctrină fundamentală din perspectiva lui Pavel era să se înțeleagă de ce evreii L-au respins pe Isus. În cap.1-3a Pavel dovedește vinovăția tuturor oamenilor, în cap.3b-5 înalță îndreptățirea prin credința în Isus Hristos, iar în cap.6-8 sfințirea și nădejdea proslăvirii prin credința în Isus Hristos. Avem deci **problema: vinovăția oamenilor, și apoi soluția: Isus Hristos, care, prin credința în El ne aduce îndreptățirea, sfințirea și proslăvirea.** Și apoi, în cap.12-15 Pavel insistă ce înseamnă în mod practic sfințirea; și anume rodul cel mult așteptat de Domnul este unul singur: **dragostea!** Putem spune că avem toate doctrinele fundamentale ale Evangheliei. Și totuși, Pavel, înainte să ne înalțe dragostea, dedică cap.9-11 poporului Israel. De ce? Aceste capitole par o paranteză, o anexă. Cum se armonizează ele cu celelalte doctrine și cu scopul principal al cărții: Dacă aș fi pus să prezint doctrinele fundamentale ale Evangheliei aș urma cu siguranță firul din Romani: **vinovăția omului, îndreptățirea, sfințirea, proslăvirea, dragostea.** Îmi dau seama însă că nu aș ține neapărat să abordez problema lepădării lui Israel. Încă nu am înțeles rolul acesteia în epistola către Romani. Capitolul 7 din Ioan mă invită să revin puțin asupra acestor capitole din Romani. Chiar dacă nu am un răspuns clar la această întrebare, epistola către Romani ne ajută să înțelegem frământările teologice din primul secol și ce impact avea argumentul: *de ce a fost Isus respins de poporul ales?* Chiar dacă noi nu mai punem această întrebare, ne întrebăm totuși, de ce cei din jurul nostru nu cred în Isus și de ce resping mesajul nostru? Mereu, reacția majorității va ridica semne de întrebare în inima noastră, Evanghelia după Ioan nu vrea ca credința noastră în Isus să fie slăbită din pricina numărului mare de oameni care nu cred în Isus și care ne spun că nu au suficiente motive ca să creadă și care aduc contraargumente la cele spuse de oameni. Uneori suntem derutați de oameni care par sinceri, dar care se scuză că nu au găsit suficiente dovezi. Evanghelia după Ioan ne spune că această categorie de oameni nu există. Lumina are putere. Omul are capacitatea intrinsecă de a recunoaște Lumina. Dacă nu vine la Lumină, este pentru că NU VREA, și nu vrea cu încăpățănare.

Aceste adevăruri sunt de mare ajutor celor ce predică Cuvântul. Scriptura ne îndeamnă să proclamăm Cuvântul cu îndrăzneală, cu credința cu Duhul lucrează cu putere prin cuvintele rostite de noi. Dar de multe ori, Cuvântul nu este primit de cei care Îl ascultă și de multe ori, nici cei credincioși nu primesc acest Cuvânt. Reacția lor ne poate descuraja, ne poate face să ne pierdem încrederea că avem în mâini Cuvântul Vieții și prin proclamarea Sa Duhul lucrează cu mare putere. Isus nu Și-a pierdut-o. El era Viața Însăși și totuși cei din mulțime au comentat predicile Lui cu dispreț, I-au spus că are drac, L-au acuzat că duce norodul în rătăcire. Isus a continuat să predice Cuvântul cu autoritate și îndrăzneală. Și El a fost mângâiat de rămășița credincioasă a lui Israel, de cei care au primit Cuvântul și au recunoscut că la El sunt cuvintele vieții veșnice. Mereu va fi această rămășiță credincioasă. La ea trebuie să privim când ne cuprinde descurajarea și prin bucuria ei de a primi cuvintele vieții să regăsim puterea și îndrăzneala de a proclama Cuvântul vieții.

În cap.7 mă impresionează luciditatea lui Isus. El știe ce este în inima oamenilor și care este adevăratul motiv pentru care ei Îl resping. Tocmai din această pricină El nu își pierde încrederea în puterea predicării. El nu Se lasă derutat sau descurajat de împotrivirea sau disprețul mulțimii. Ba mai mult, El știe că doar cine va avea să facă voia lui Dumnezeu va ajunge să cunoască adevărul despre Sine. Îmi aduc aminte de acel glorios pasaj din Evanghelia după Luca:

„În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt, și a zis: Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor, Da, Tată, fiindcă așa ai găsit Tu cu cale. Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu știe cine este Fiul afară de Tatăl, nici cine este Tatăl afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere. Apoi S-a întors spre ucenici, și le-a spus de o parte: fericite de ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi! Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au vrut să vadă ce vedeți voi și n-au văzut, să audă ce auziți voi și n-au auzit.” (Luca 10:21-24)

Isus Se întristează când oamenii resping adevărul. Dar iată că Se și bucură și Îl laudă pe Domnul pentru dreptate Sa. Domnul ascunde adevărul de cei mândri și Îl descoperă doar celor smeriți, doar celor ce recunosc că nu știu și îl caută cu adevărat. Aceștia pot fi oameni simpli și neînvățați. Dacă sunt cu adevărat prunci, vor descoperi ceea ce este ascuns de linia celor mai învățați, dar care nu sunt prunci. Isus nu este frustrat de cei ce nu pricep adevărul în ciuda clarității Sale. Uneori este frustrant într-un dialog să vezi cum partenerul de dialog se ține cu dinții de părerea lui în ciuda argumentelor clare pe care i le aduci. Te întreb: de ce nu pricepe? Dar iată că Isus știe răspunsul la această întrebare, și acest răspuns Îl conduce la închinare. Domnul pune o mahramă pe inima celor mândri și descoperă adevărul doar celor smeriți. Problema nu se pune în termenii: cine poate înțelege, ci în termenii: cui vrea Tatăl să descopere adevărul despre Fiul? Noi ca și credincioși purtăm multe mahrame. Nu este vorba de mahrama pe care o poartă cei necredincioși care nu-l cunosc pe Fiul (vezi 2 Cor.3:7-18), CI DE MAHRAME CARE NE ÎMPIEDICĂ SĂ PRIMIM ANUMITE ADEVPRURI DESPRE Dumnezeu și planurile Sale. Anumite zone ale teologiei noastre sunt eronate. Ele nu afectează mântuirea, dar sunt o piedică în cunoașterea mai profundă a Celui Prea Înalt. Sunt interpretări greșite pe care le-am învățat de la alții, sau concluzii pripite de care ne-am alipit inima fără să verificăm cu atenție și smerenie în Scriptură. Din pricină că nu am fost cu adevărat prunci, Domnul ne-a pus anumite mahrame. Ori cât am încerca să pricepem, nu vom putea până când Domnul nu ne va ridica aceste mahrame. Și o va face, în dreptatea Sa, doar atunci când ne vom reîntoarce ca pruncii înaintea Sa, când vom fi gata să ne modelăm teologia după adevăr și să căutăm cu perseverență și smerenie profundă adevărul. Pentru a nu fi derutați, descurajați, copleșiți de întristare sau frustrare, atunci când cei de lângă noi nu vor înțelege niște lucruri atât de clare și importante din Scripturi, să ne aducem aminte de pasajul din Luca și să lăudăm dreptatea lui Dumnezeu care ascunde slava Sa de cei care nu sunt prunci. Înaintea unei predici în fața unui auditoriu divers, te poți autoîncuraja rugându-te: Doamne, fie ca pruncii să vadă slava Ta, iar cei ce se cred înțelepți să nu vadă și să nu înțeleagă, după cum este scris: „*Vouă v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru toate lucrurile sunt înfățișate în pilde pentru că măcar că privesc, să privească și să nu vadă, și măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu, și să li se ierte păcatele.*” (Marcu 4:11-12). Deși Dumnezeu dorește ca toți să fie mântuiți, El nu negociază modalitatea prin care se intră în corabia mântuirii. El este drept și demn și vrea ca doar cei ce se smeresc să fie mântuiți. El nu Se milogeste de oameni, ci Îi cheamă cu demnitate. Trebuie să învățăm din demnitatea și dreptatea Creatorului atunci când vestim Adevărul oamenilor. Deși ne dorim ca toți să înțeleagă, nu toți trebuie să înțeleagă și nu toți vor înțelege. Cine are urechi de auzit, să audă. Uneori noi ne dorim ca toți să înțeleagă pentru a primi recunoaștere, apreciere din partea mulțimii și a evita confruntarea cu disprețul și comentariile răutăcioase din partea acesteia. Capitolul 7 din Ioan ne îndeamnă să nu căutăm slava mulțimii, ci să fim demni și să lăudăm dreptatea Celui ce orbește pe cei ce se cred înțelepți: *Cine vorbește de*

la sine, caută slava lui însuși, dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este strâmbătate. Și slava Celui ce te trimite strălucește și atunci când cei mândri și înțelepți sunt orbiți. Orbirea lor ne aduce nouă dispreț și împotrivire, dar aduce Celui ce ne-a trimis slavă și cinste. Dreptatea Sa strălucește cu putere. Fie ca ea să fie o mângâiere pentru noi atunci când vom renunța la slava mulțimii și vom avea parte de acuzele ei nedrepte.